

ŽIVOTOPIS

Marcela Jirásková (přezdívka Šupina)

Narodila se 4.8.1952 v Praze v Krči. Brzy se s rodinou přestěhovali z Prahy do Slaného do Kreibichovy ulice, protože její tatínek byl kominík a dostal tam služební byt a práci. Maminka do práce nechodila. V Kreibichově ulici bydleli v řadě domů, které byly propojeny půdami, sklepy a dvorky. Hrála si tam a začala tak své dobrodružství. Jejich byt byl velmi malý a měl pouze dvě místnosti. Neměli žádnou koupelnu, jen záchod a umyvadlo na chodbě společné pro všechny, a protože její tatínek byl kominík, musel se každý den koupat, a tak každý den nosili kýble s vodou. Potom se z tohoto bytu přestěhovali do jiného, v ulici Brožovského, kde dostali jiný, který nebyl tolik jiný od předchozího, ale alespoň měl koupelnu.

Tento byt byl v přízemí a bylo tam hodně vlhko, z toho dostala oboustranný zápal plic. Bylo to v roce 1958 a byla na tom opravdu špatně, ale naštěstí její rodiče dostali možnost ji očkovat Penicilinem, a to jí zachránilo život. Když tedy konečně začala chodit do školy, tak dostala soudružku učitelku Píseckou, která jí šikanovala kvůli tomu, že její tatínek byl kominík. Soudružka učitelka to brala jako špinavou práci a myslela, že je malá paní Jirásková taky špinavá a že se doma nekoupou a žijí ve špíně. Tou dobou neměla moc kamarádů. Soudružka učitelka k nim domů dokonce poslala i tzv. pouliční výbor. Ten opravdu k nim domů přišel, kontroloval všechny šuplíky a jestli se tatínek opravdu koupe apod. Když přišel otec z práce a zjistil to, hrozně se zlobil a ženy vyhnal. To bylo ovšem považováno za politický odpor, ale od dalších nepříjemných důsledků je zachránila otcova známost ve straně. Soudružku učitelku Píseckou přeložili na Smečno.

Od roku 1968 se paní Jirásková učila v Praze na zahradnici (vysoká škola nepřicházela v úvahu (strana potřebovala dělnice, ne vzdělance). Zde dostala od kamarádek svou přezdívku Šupina. Když v osudný den okupace Sovětskou armádou, 21.8.1968, časně ráno cestovala do zahradnictví v Praze, tak se divila, proč nikde nikdo není. Když vešla řekli jí, že je okupace. Asi po dvou dnech se zformoval odpor lidí, který začal demonstrovat. Tiskly se jednostranné noviny jménem Svoboda a paní Jirásková je roznášela po vsi. Lidé hlásali hesla jako „Rusákům ani vodu“ apod. Rusové tento nepřátelský postoj vyřešili tak, že pozajímali spoustu lidí a shodou okolností zajali také maminku paní Jiráskové. Byla to velmi vypjatá situace, všichni se báli. Rusové pohrozili, že pokud nedostanou vodu a jídlo, tak lidi, které zajali postřílí. Samozřejmě, že jim místní lidé vyhověli, dodali vodu a maminka paní Jiráskové se spolu s ostatními mohla vrátit domů.

Ve Slaném rodina Jirásků žila zhruba do jejich sedmnácti let. Snažili se opět vyměnit byt, ale to se nepovedlo, a tak si sami postavili domek v Černuci (vesnička blízko u Slaného), kam se potom v roce 1969 přestěhovali. Po studiích chtěla paní Jirásková studovat na vysoké škole, ale nedostala potvrzení od ředitele (viz výše). Když byla na mateřské dovolené se svou dcerou Helenou, potřebovala se nějak projevit, něco zažít a prožít, a tak zašla do místní školy s dotazem, jestli by mohla vzít děti občas na procházku, nakrmit třeba ptáčky a podobně. Dětem se to líbilo, samy se dožadovaly dalších výletů a procházek, a tak se zformoval její první oddíl. Pojmenovali se Javory. (Několikrát během své existence dostali dopis s prosbou o autogram - lidé si je pletli s folkovou skupinou Javory). S dětmi prochodila a procestovala téměř celou republiku. Přibližně 3 roky před revolucí byla málem uvězněna z důvodu falešného udání za ovlivňování mládeže. Jako oddíl je vyloučili z Pionýra, tak se stali Stanicí mladých přírodovědců při JZD. Děti jí říkaly paní Jirásková, ale tehdejší ředitelka namítla, že jí nesmějí říkat paní. A tak paní Jirásková navrhla dětem v oddílu, ať jí říkají Šupina podle její přezdívky z mládí a taky ať jí tykají.

Sametové revoluce se aktivně neúčastnila, ale je ráda, že k ní došlo. Když po revoluci skončilo JZD (jednotné zemědělské družstvo), pod kterým svůj oddíl vedla, potýkala se s dotačními problémy, ocitli se totiž bez financí. Proto hledala, ke které organizaci se připojit. Nakonec vstoupili do Turistické organizace, kde se jim opravdu líbilo a jsou jejich členy dodnes. Po revoluci dostal jejich oddíl nové rozměry a možnosti vycestovat do zahraničí. Oddíl stále funguje. Do komunistické strany nikdy nevstoupila, i když ji do toho tlačili. Paní Jirásková cestuje ráda a vždy k tomu měla dobrý vztah. Byla zvyklá chodit a s dětmi toho velmi prošla a nacestovala nejen v Čechách a na Slovensku. Vždy s manželem chtěla procestovat svět a když zemřel rozhodla procestovat svět i za něj. Byla např. V Číně, v Jižní a Severní Americe, v Nepálu a stále se svému koníčku věnuje.